

Добрите синове.

Един баща имал седем сина. Веднъж той ги събрал и им казал: „Деца, виждате този скъпоценен пръстен на ръката ми. След смъртта си ще го оставя на този от вас, който стане най-добър“.

Минали години. Синовете се стараели да вървят и вършат всичко по съветите на баща си. Надпреварвали се да вършат добро. Винаги били справедливи. Служили на истината, а не на лъжата. Чистосърдечно изпълнявали желанията на баща си, който бил богобоязлив — истински възпитател. И синовете станали трудолюбиви и почтени хора. Всичко това радвало бащата. И при всеки особен случай, той повиквал насаме един от синовете си и му давал по един пръстен, при условие обаче, след смъртта му да го открие. А бащата направил 7 съвършено еднакви пръстени...

Тъй живели 7-те братя до смъртта на своя баща. Веднага след това най-старият брат признал пред останалите братя, че нему е оставен бащиния скъп пръстен. Такава била бащината воля. Но за обща изненада, всеки поотделно извадил по един също такъв скъп пръстен, даден имъ насаме от баща им.

Проста история, драги деца, но много поучителна е тя.

Пуката е следната. Единият и общ човешки Отец е Небесния Отец-Бог. Той иска щото всички да станем добри. За всички е определена награда. И то, еднаква награда, защото доброто, правото и истината са само едни. Един е пътът, една е истината, един е животът. „Аз съм път, истина и живот“ ни е казал Христос.

Прочее, да последваме примера на 7-те братя. Цв. А.



улица Цариград — Варна

БЕЗ МАЙКА

Бай Петко беше беден, но трудолюбив човек. Семейството му се състоеше от него, жена му и двесте му деца. Той и жена му се трудеха безспирно и изхранваха добре малките си деца. Всяка вечер, преди да си легнат, те горещо се молеха на Бога да им даде здраве и сили, че и утрешния ден да прекарат така, както и миналите. Така си живяха щастливо. Минаха години. Децата порастнаха и почнаха да ходят на училище. И те трудолюбивите християни Бай Петко и буля Пенка приучиха, винаги когато започват някоя работа, да се помолят на Бога да им помогне във работата. Не се мина много време и стана чудо. Добрата жена, буля Пенка се разболя и легна на постеля. Малките й деца постоянно се молеха, коленичили пред иконата на Бога, да помогне на майка им да оздравее. След няколко дена тя се прости с своите добри деца, като им даде няколко съвета и притвори уморените си клепачи. Дълго време те плакаха и жалеха за добрата си майка. Но те върваха във Господа, че Той не ще ги остави и за това не се отчайваха. И наистина, те винаги бяха добре, защото Бог им помагаше във всичко. Само тжгата им по майка им остана.

Динка Иванова

учен. с. Голѣма-вода, Шуменско

Печатница „Свѣтлина“ — Варна

БЪЛКА И ВЪЛКЪ

Бълката, скачайки от клон на клон, паднала на земята над спящия вълк. Вълкът скочил и искал да я изяде. Бълката захванала да му се моли да я пусне. Вълкът казал: „добре, аз ще те пусна, но ще ми кажеш, защо вие бълки сте винаги тъй весели. Менъ всякога ми е мъчно. Вие пък винаги скачате и играете?“

Бълката казала: „Пусни ме по-напред да се кача на дървото, оттам ще ти кажа, защото ме е страх от тебе“.

Вълкът я пуснал. Отгоре тя му казала: „Тебе за това ти е мъчно, защото си лош. Злината ти разяжда сърцето. Гърдите ти са пълни с хитрост, злоба, лъжа. Ние сме весели, защото сме добродушни и никому не мислим да правим зло.“

Преписал: Митко Ст. Василев
Варна — ученик IV отд.

СЪРНА И ЛОЗЕ

Една сърна се скрила от следванията на ловците във едно лозе. Когато те минали край лозето и не я забелязали, тя захванала да си яде от листата на лозите.

Но те дочули, че нещо шумоли и си рекли: „Да не е това някоя дивеч?“ — Стрѣляли и ранили сърната.

Сърната, умирайки, казала: „Заслужавам си го, защото исках да изям сжитите листа, които ме закриваха“.

Преписал Митко Ст. Василев, Варна



Дикили таш до Гебедже

ПРОЛѢТНИ ЦВѢТА

Господъ ни заповѣдва съ внимание да разглеждаме цвѣтята и казва, че и най-богатият от царетъ — Соломонъ, не се е обличал въ такива хубави дрехи, каквито са полските лилии.

И вие, деца, като се разхождате, като си играете по полето, изъ градините, помислювали ли сте, колко хубаво Създателътъ е натруфилъ бѣлото кокиче, алениятъ зюмбюлъ, червениятъ тръндафилъ, моравиятъ лилякъ и много, много хиляди цвѣта? И колко разнообразни цвѣтове е създалъ Господъ!

Колко краски, колко рисунки! Едни отъ цвѣтята са като звездички, други като звънчета, главички, мингишки, трѣбички, сърдца и пр. пр.

При ненадгледната хубостъ, много отъ цвѣтята притежаватъ и чудна миризма, а пък на другъ Небесниятъ Творецъ е далъ цѣлебна сила.

Красотата и прелестта на цвѣтята не може да се изкажатъ съ думи. Всичките са милички.

Като магнитъ, ни влекатъ къмъ себе си. Едва ли има човекъ, който да не обича цвѣтята. Цвѣтята служатъ за украшение и на царя и на последния сиромасъ. Вънецътъ отъ цвѣта на главитъ на младоженците е знакъ на щастие; кога цвѣта сядатъ на гробовете е нѣжно изражение и любовъ къмъ умрѣлитъ.

Деца, обичайте цвѣтята, не ги кжсайте, разглеждайте ги, наслаждавайте се на красотата имъ, вдишвайте техния ароматъ и се чудете на премъдростта на техния и нашия Създател Богъ!

ДА.

НА ГРАНИЦАТА

Плтували ли сте нѣкога за друга държава? Преминавали ли сте „границата“? Не сте ли изпитвали особено възмущение, когато чиновникътъ е запитвалъ: — Дайте паспорта си. Покажете, що носите!

Случва се, че „документитъ“ на нѣкой пътникъ не са редовни. Или нѣкой се покаже подозрителенъ. Знайте, че такива се претърсватъ „доголо“. И ги арестуватъ. Всяка година щомъ изтече, ми припомня тая картина Извиква въ душата ми също такива възмущения. Защото днесъ се наричатъ „на границата“ отъ изтеклата година. Утре, следъ още една, петъ, десетъ, или повече години, ще се намѣришъ на последната „граница“. И ангелитъ на Вѣчния съдия ще ти поискатъ

Да благодаримъ на Бога

Деца, ето вижда се вече края на учебната година. Скоро ще приключимъ весели и доволни. И това стана при най-тежкото небикновено време. Кой не знае, че ние започнахме тази година малко по-късно, поради това зловещо-военно време. Работихме по-усилено, и за по малко месеци свършихме своята работа. Редно е да се поздравимъ съ успѣха и си пожелаемъ да е весела лѣтната почивка. Също така нашъ дългъ е да благодаримъ на Бога, че ни запази здрави и отелови опасните причини, които биха ни попречили да вършимъ нормално работата си. Да Му благодаримъ, че честито весело измина учебната година. Нека просторътъ небесни кѣтяти отъ вашитъ хвалебни пѣснии.

Заедно съ това и вашиятъ вестникъ „Божия гласъ“ има и своята четвърта год. Дано следъ кратката почивка Богъ ни подкрепи наново да започнемъ идната година всички пакъ заедно . . . защото само знанията дадени отъ Бога са добра наука, радост и сполука.

Збогомъ до септемарий.

Най-скъпата Библия въ свѣта

Тя се намира, една въ Британския музей въ Лондонъ, друга въ Народната библиотека въ Парижъ и третата въ единъ манастиръ около Лисабонъ — Португалия. Библията въ Лондонъ въ 800 год. е била подарена на Карлъ Велики въ денъ на коронацията му. Написана е съ красивъ ситенъ почеркъ, и украсена съ много хубави венетки. Заглавните надписи, както и именето Исусъ са написани съ златни букви. Парижката Библия е печатана въ 1527 година. Третата Библия, която се намира сега въ манастиря до Лисабонъ е напечатана въ XV вѣкъ на пергаментъ.

както също „документи“. Че имашъ право да влезешъ въ Божието Царство. И ще надникнешъ въ багажа на душата ти. За да не носишъ нѣщо нечисто недопустимо тамъ. Какво ще правешъ тогава? Или ще посочишъ свидетелство: че си отъ православно изповѣдание? Има още време! Провѣри се! Да не би документътъ ти да се окаже „фалшивъ“. Че ти не си таков лице — не си истински християнинъ.

Тогава ще бжде късно. Ще те арестуватъ и предадатъ на осъждане.

Наказанието е вѣчно!